

JAROSLAV PICHLÍK

Indikace
k ústavnímu
léčení

GALÉN

Upozornění

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Galén

Na Bělidle 34, 150 00 Praha 5

www.galen.cz

© Galén, 2013

Indikace
k ústavnímu
léčení

JAROSLAV PICHLÍK

JAROSLAV PICHLÍK

Indikace

k ústavnímu

léčení

GALÉN

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani žádná její část nesmí být reprodukovány, uchovávány v rešeršním systému nebo přenášeny jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez písemného souhlasu majitelů autorských práv.

© Jaroslav Pichlík, 2013

Epilogue © Jiří Dědeček, 2013

Illustrations © Jaroslav Pichlík, 2013

Preface © Vladimír Mišík, Jaroslav Nejezchleba, 2013

Typography © Bedřich Vémola, 2013

© Galén, 2013

ISBN 978-80-7492-101-8 (PDF)

ISBN 978-80-7492-102-5 (PDF pro čtečky)

Obsah

O poněkud neortodoxním panu doktorovi	11
Úvod	15

Fáze „er, sie es“

Sajrajt blues (severní Čechy '80)	17
Dlouhý kruh (smyčka bez konce)	23
Setrvačnost volnoběhu (24 hodin mladé lékařky)	28
Hlavně „POTOM...“	63
Fungorrhea 2015	69
Tuplovaný debakl	76
Bez diskuse!	80
Jolka paní primářky	85
V biliáru věků (Životem vynucené sci-fi)	92
Cizinec	103
Zima 2002 - 4.30	113
Až naprší	129
Namísto pomazání	137

Fáze „ich“

Zkouška z dospělosti (feérie na věčné téma)	147
Charakter	151
Úskalí režie	168
Metafyzické patálie	184
Inzerát	195
Něco odtamtud (Vzpomínka na kamaráda a poděkování)	207
Proč? (?)	223
Po pitvě každý generálem (exkluzivně ze záhrobí)	230
Dežové a déjã vu (konec smyčky)	238
Indikace k ústavnímu léčení	241
Když nám doktoři píšou	243

Věnováno

Jiřímu Dědečkovi

za to, že to všechno nakopl, kupodivu ne do zadku

Yarda Pichlík

Poděkování

Big Changovi, nesmyslně skromnému, neb nechce být
jmenován skutečným jménem

- za inspiraci ve 4 případech a konkrétní spolupráci tu i onde

Edovi Šimunskému (bez kroužku!) in memoriam

- za inspiraci, rovněž čtyřnásobnou

Pavlu Kremlovi

- za dloubnutí do žeber a postrčení pracký s fixkou

Halině Pawlowské

- za to, že mě v mých padesáti teprve naučila pořádně lhát

Alence

- za to

Y. P.

Většina postav a dějů v této knížce natolik připomíná skutečné a zhusta dosud i dost živé osoby a jejich příhody, že asi nemá cenu někoho přesvědčovat, že se jedná o podobnost čistě náhodnou.

Y. P.

O poněkud neortodoxním panu doktorovi

Nakladatel Lubomír Houdek si vymyslel, že máme s Olinem napsat předmluvu k téhle knize. A že by měla být o tom, jak Jardu Pichlíka známe. Sám Jarďa mi sice věnoval štos papírů, na kterých byl vytištěný rukopis, jenže já si ty papíry položil na hromádku svých knih na stůl, otevřel jsem okno, nastal průvan, a mně se celá kniha rozlétla po podlaze. Takže jsem ji četl takovým dadaistickým způsobem. Tyhle jednotlivé, na přeskáčku čtené výseky byly docela srandovní, ovšem jako celek ji vychvalovat nemůžu, protože neznám pointy příběhů. Ale to je pro náš dlouholetý vztah myslím signifikantní. Kdykoli jsme se s Jardou potkali, přihodilo se něco podobného.

Já z té knihy nečetl ani kousek - o čem vlastně je?

Úplně přesně nevím, ale podle těch rozsypaných listů se mi zdá, že jsou to povídky. Většinou z lékařského prostředí. Což je zvláštní, protože pan doktor rozhodně žádné podobné historky v hospodách nikdy nevyprávěl. Společně jsme se bavili skoro vždycky jenom o muzice. A když u toho byl jeho kamarád doktor Šašek, byla řeč výhradně o ženských.

To je fakt. Já u něj byl několikrát v nemocnici, to jsme spolu hodně kecali, zvláště když měl noční službu. Vyprávěl různé veselé historky, ale že by mluvil přímo o svojí práci, to ne. Takže se těším, že ho poznám z trochu jiné stránky.

Možná bychom tedy měli říct, z jaké stránky ho známe my. On je totiž pan doktor poněkud neortodoxní. Jednou jsme například byli s ETC... ve Francii a Jarda s námi jel coby lékařský dozor. Sice s sebou neměl ani paralen, natožpak nějaký doktorský kufřík, ale zato celý týden nesundal úžasné tričko, na kterém byla Kámasútra v podání kostlivců s nápisem Together forever.

Na tomhle zájezdu onemocněl Guma, jenže pan doktor byl zrovna někde kalit, což dělal prakticky neustále, a Gumu začal kurýrovat Kubeš, který na rozdíl od Jardy měl s sebou celou tašku prášků. Když konečně přivedli mímě společensky unaveného doktora, na Gumu se ani nepodíval, Kubešovo léčení pochválil s tím, že by to sám líp neudělal, a vydal se pokračovat v pití tmavého piva značky Pelforth...

Na doktorovu obhajobu je ale třeba říct, že občas dokázal členy našeho souboru skutečně ochránit před nebezpečím. Jednou jsme hráli v Českých Budějovicích a pak jsme šli do Masných krámů. Bubeník Pavel Skala měl sice sdrátovanou pusou, protože si přerazil čelist, to mu ale nebránilo do sebe ládovat jedno pivo za druhým. A Jarda mu řekl: „Kdyby se ti udělalo špatně od žaludku a musel jsi na záchod, stačí říct, já půjdu s tebou. Mám s sebou kleště a šroubovák, neboj, jsem chirurg, přežiješ...“

Mě jednou dokonce doktor u sebe v Teplicích operoval! Probudil jsem se po narkóze v jeho kanceláři a on povídá: „Byl jsi na pon-

ku dneska poslední, tak vstávej a jedem.“ Já netušil, co bude následovat. Během dvaceti minut přišel zřízenec, šoupl mě do sanitky, Jarda si sedl dopředu a jeli jsme. Po chvíli zastavíme před hospodou a Pichlík říká: „Po narkóze bývá žízeň, že? „No, žízeň mám, ale hned takhle po operaci bych snad neměl...“ A on na to: „Neboj, jsi pod lékařským dohledem.“

Takže jak vidíte, můžeme knížku s klidným svědomím doporučit. Určitě bude senzační, už proto, že naprosto senzační je sám její autor.

Vladimír Mišík
Jaroslav Olin Nejezchleba

Úvod

Je lepší předvídat opupínkování se, eventuálně v katastrofičtější verzi pohnojení sebe sama některých subjektů, jimž se tato „literatura de faktu, artefaktu, nefaktu a antifaktu“ dostane do pazourů. (Bude to vůůůbec dobře?) A je celkem jedno, vystupují-li tyto subjekty v následujících povídkách, nebo ne. Průser bude stejný.

Je proto potřeba napsat vysvětlivku, než se tak stane. A je to takhle:

Následující texty (samozřejmě s vyloučením témat sci-fi) zachycují z devadesáti procent situaci, rozpoložení a události z doby PŘED rokem 1989. Jo, tak to bylo. Tak jsme žili, tohle jsme dělali a takhle jsme mysleli. Někteří víc, jiní míň - a někdo měl úúúplně jiný starosti. Šiklo by se dodat, že „dnes je všecko úplně jináč“. Tohle taky proto píšu hlavně pro případ, že se sbírkou překvapivě prolouská i nějaká neinformovaná tetka a vzkřikne ve spravedlivé hrůze hlasem velikým - třeba v mlíkárně nebo v autobusu: „No vidíte, pani - a pak děte k doktorovi!“

Nene, paninko, tak takhle už to dávno není. Aneb nic není, jak bejvávalo, nic není jako dřív... Všichni jsou hodný a krotký, protože nikdo neví, co bude zejtra. To tenkrát jsme měli ten socialismus forever a nikam níž se v podstatě spadnout ne-

dalo. Teď už se na noční netahají lahváče, kolegyně se nepřikurtovávají k operačnímu stolu v rámci SM hrátek, nehraje se fotbal na chodbě ubytovny do štyr do rána, takže rodičky na sousední porodnici nemusí vlivem rachotu rodit zvýšenou rychlostí... (Ona stačí ta rychlost, kterou vypuzují své výrobky madony z řad tzv. nepřizpůsobivých...)

A tím se dostávám potažmo až trochu k dnešku. Asi tak těch zbývajících deset procent zde předložených textů je přece jen z něj. A já ze svého zajisté přízemního pohledu jsem nucen konstatovat, že většina z toho, co se změnilo, se změnila z naší strany. Ze strany kmánů. To, co se na nás valí shora, spíš přitvrdilo a zhoustlo. (Tím je taky ta naše změna jakousi zpětnou vazbou - feedback anglických autorů.)

V našem vezdejším, i když zatím moc se nedařícím kapitalismusu, kdy se musíme daleko víc starat sami o sebe, nejsouce determinováni, opečováváni, přebalováni, kolébáni a chlácholeni Velkým Bratrem a přidruženými bratranci a švagry, je výsledný tlak na čtvereční centimetr každé hlavy přinejmenším stejný jako tenkrát. Přičemž alkoholická nebo jiná podobná relaxační vzpruha už není berličkou, nýbrž hřebíkem do existenční rakvičky.

Něco z toho tam taky je.

A jinak - že se jako někdo pozná?

Mně je to už fakt jééédno.

Y. P.

Sajrajt blues **(severní Čechy '80)**

*Venku je zase humus
chce se mi z toho blejt
Zvolna si chystám funus
Tady se nedá bejt*

*Všichni jsou pořád štatý
až z toho začlo lejt
Chraňte nás všichni svatý
Tady se nedá bejt*

*Každej už dávno smrdí
žádnej se nechce mejt
Přitom se sborem tvrdí
Tady se nedá bejt*

*Osmahlej týpek prudí
Nadělám z tebe prejt
nebo telecí hrudí
Tady se nedá bejt*

*A takovejch tu roste
že by se měli plejt*

*Motyky s sebou pořád noste!
Tady se nedá bejt*

*A proč jsme furt tak chudí?
Umíme jenom klejt
Klení nás ze sna budí
Tady se nedá bejt*

*Z nadějných životních konstrukcí
nezůstal ani nejt
Všecko se zvrtilo v destrukci
Tady se nedá bejt*

*Vedeme jenom v potratech
(dali nám na to glejt)
a v kosočtvcích na vratech
Tady se nedá bejt*

1991

Fáze

„er, sie, es“

Dlouhý kruh

(smyčka bez konce)

„Tak si sedněte, Pytlíku, píšu si tu pět,“ pravila chemikářka Kubijcová, zvaná Kubyje (podle harpyje), připomínajíc víc než obvykle naši největší sovu. Kdyby tak věděla, že z něj nevyšel hlásek ne proto, že neznal odpověď, ale otázku! A nemohl přece říct, že neví proto, že byl právě duchem o dveře dál, konkrétně pod nesnesitelně vybouleným trikem Alice Plechové. Byla to „ta malá Bardotka z děčka“ (terminus technicus na této škole), kvůli níž při povinných přestávkových cirkulovačkách kmital chodbou dvakrát rychleji, aby ji častěji potkával. Největším zdrojem jeho neštěstí byla její šílená pusa, taková „natírací“, jak to klasifikoval spolužák Popelář, který chodil s její kamarádkou Verčou. Šance byla ovšem nulová.

„Ta chodí s klukama z vejšky,“ šla řeč a nebyl důvod nevěřit. Co věděl, žádný človíček z jejich zasmrádlého gymplíku na ni neměl copyright - a že se tam motali vlčáci! V co mohl doufat nezajímavý premiant s proklatě krátkým sestřihem a pověstí šprta!

V parku u školy se zase jednou hrála čára. Řeč přišla na ženský. „Víte, jak si představuju svou smrt? Vohlídnu se po nějaký holce, a přejede mě auto.“ Smáli se mu.

Rychlonalejvárna u matematického génia Popeláře byla před maturou nezbytností. Hostitelova kočička si kamarádku dle očekávání přivedla. Poprvé se ocitl takhle blízko ní, dokonce na půl dne. Dosud se ji nikdy neodvážil oslovit. Kdykoliv se přiblížila na tři metry, rozklepaly se mu nohy, rozbolel žaludek a musel honem přemýšlet, stihne-li omdlít později, než se dostane za nejbližší roh. Takový on už byl. Popelářovy poučky plynuly kamsi do éteru: tady, na dosah, seděla Ona. Symbol erotiky, kněžka sexu, archetyp, pramáti Eva... Z doučování ale o mnoho nepřišel. Zbylá trojice tak jako tak věnovala většinu času přetřásání problémů pokud možno s učivem nesouvisejících, například mezipohlavních vztahů, a to způsobem pro něj zcela šokujícím.

„A cos to tenkrát říkala vo tý brigádě, Alice? Prej ste tam nák testovaly kluky, jo? Já to neslyšel celý.“

„No normálně - vzhled, voblíkání, jak tě dokázal bavit, sílu...no, a pak velikost, no...“

„No a schopnost, ne?“

„Jasně, taky.“

Prásk, konečná. Vyšší stupeň beznaděje. Tohle je přece něco, co nacházel jen v zakázané literatuře. Připadal si, že právě přišel z mateřské školky.

Ani nevěděl, jak se s ní za těchto okolností dokázal domluvit, že ji po maturě navštíví doma. Leč stalo se a najednou tam seděl, U NÍ V KUCHYNI!, ona na okně se štrykováním (kdo by tohle od té hvězdy čekal?), na sobě „pytlík“ vlastní výroby, dosahující do horní čtvrtiny stehýnek - problém byl ovšem v tom, že žádný pytlík na ní nikdy nevypadal jako pytlík. Nohy rádoby cudně uložené přes sebe... ovšem pytlík je pytlík, a navíc krátkej... pověstný trojúhelník, kolem nějž se točí glóbus, měl ve výši očí a - i když se bál civět nějak upřeně - zdálo se mu i při těch letmých kosých bliknutích oka, že je snad „navostro“!

Konverzace byla decentní – třeba o vejšce, na kterou ho zrovna vzali... – Čeká, až vyjedu, a chytne se, nebo to bude průser? Je připravená udaunovat mě z voleje? Co mám proboha udělat? – No prostě neudělal NIC. Totiž: domluvili si rande. Za týden večer u Mánesova pomníku. Obalamutil rodiče, odjel z rodinné chaty a s růží v ruce, bílým šátkem v módní košili a křečujícími útroby stál a stál u slavného umělce, zatímco kolem defilovaly dvojice... Pomalu se stmívalo, defilé řídlo. Pět minut čeká přítel, deset milenec, půl hodiny vůl. Stal se tak toho večera buď sedminásobným přítelem... anebo spřáteleným volem.

„Vona říkala, že tam i chtěla jít, ale na poslední chvíli prej já nevím co,“ informoval po čase Popelář. Pak občas čekání před Živnobankou, kde pracovala. Jednou vylezla v kruhu bab, jindy vůbec ne, potřetí rovnou do náruče jakéhosi frajírka. Tehdy to vzdal definitivně.

„A roky daly se v závratný let...“ pěl Jiří Vašíček, hezky a dlouho. Vojna, zařazení do pracovního procesu, jedno manželství, jedna okupace a jedna plyšová či jaká revoluce – a byl tu sraz třídy po třiceti letech. Velkolepě pojaté setkání nemělo chybu. Z repráků hudba „těch let“, točit si mohli rovnou ze sudu. Nad barem obří fotka stejných lidí před třetinou století na chmelu.

„Nevíš něco o Alici, Popelíne?“ napadlo ho najednou.

„No, moc ne. Já už nevím ani o Veronice. To by ti mohla spíš říct ona. Já budu mít možná ještě číslo... Jo, hele! Tak si piš.“

Příští týden žhavil linky na účet podniku mezi několika městy a na konci snažení byl hlas Její dcery. Vyšlo najevo, že skoro celou tu dobu bydlela asi sto padesát metrů od baráku, kde měl trvalé bydliště v bytě po babičce.

„Teď se ale maminka odstěhovala a uvolnila mi to tady... teda nám. Ale můžete jí napsat sem, chodí si sem pro poštu.“

Napsal týž den. A hned následující večer v práci zazvonil telefon. Hlas, znějící přes tři desetiletí, ho katapultoval do polohy „ready“ během vteřiny. Ne, to snad ne... A ono jo.

Mánes se tvářil stejně ušlechtilé jako tenkrát. (Asi se to už jinak nenaučí.) Sraz byl stanoven na 15.00. Růže měla metrový stonek. Všechno bylo O. K. Módní košili s bílým šátkem vystřídalaly černé džíny a šedé triko. A klepec kolen a žaloudek na vodě, potíže s dechem a křeče v podbřišku (neurovegetativní reakci před setkáním) dotáhl k dokonalosti – měl už dva dny originál nefalšovanou sračku (slovo, které za tu dobu převzal do repertoáru), všelijaká bušení a závratě – předběžné to symptomy brzkého omdlení, atd., prostě všechno, co dávno zapomněl... jenomže: vteřiny, neúprosně sledovány minutami, udržovaly svůj nezvratitelný chod. A bylo pět, deset, patnáct minut po termínu...

Historie se ale opakuje, jenom když sama chce. Bylo šestnáct minut po třetí hodině, když v neskutečné dálce třiceti metrů zastavilo auto, z něhož vystoupila gracilní osůbka s nazrrou kšticí a jala se rozhlížet. Byl přesvědčen, že zblízka by ji poznal okamžitě. Ale takhle? Právě oko krátkozraké, levé slabozraké – neviděl ani rysy obličeje. Zavadila dvakrát pohledem, ale vždycky hned monitorovala zbytek krajiny, v níž byly tu a tam roztroušeny ještě další maskulinní objekty. Věděl, že ona ho šanci poznat nemá, protože změny jeho designu byly za tu dobu velmi podstatné – vlasy, knír, amortizace... Sice nevím, ale odejít to nenechám, bylo mu jasné po několika vteřinách tápání. Když ťukla zrakem potřetí, vysunul trochu růži ze zákrytu, naklonil hlavu ke straně a v bojovném nakročení naznačil, že ji ostře observuje. I přes třicet metrů, třicet let a jeho dvě dioptrie bylo markantní, jak rozšířila světla, pozaklonila hlavu... a teď tam byla ta její po-